

De Vonk

Detectiveverhalen

De Vonk

Detectiveverhalen

Erik Bastiaan - Net

Schrijver: Erik Bastiaan – Net
Cover: Eigen ontwerp
ISBN: 978-94-6342-258-1
Eerste druk © augustus 2017

Voorwoord

Het is weer een paar jaar geleden dat ik mijn laatste boek voltooide. Een reisboek over mijn vakantie in Myanmar. Daarvoor had ik al drie detectiveromans gepubliceerd en nu presenteer ik een bundel met detectiveverhalen.

Ik heb de tussenliggende tijd gebruikt om in alle rust de verhalen één voor één uit te denken, te onderzoeken en te schrijven. Het is een tijdrovende manier van werken.

Inspiratie haalde ik uit waargebeurde voorvallen en eigen ervaringen. Immers de werkelijkheid overtreft alle fantasie. Al heb ik er wel een eigen wending aangegeven.

De verhalen zijn niet volgens een strak werkschema gemaakt. Ik ben gestart met een idee en al schrijvend ontwikkelden de verhalen zichzelf. Op het einde werd ik ook meer dan eens verrast door de ontknoping.

Het zijn een achttal losse verhalen. Deze volgen elkaar niet op en kunnen los van elkaar worden gelezen. Het negende verhaal, de epiloog, is een terugblik over wat er is gebeurd en hoe het verder ging. Toen pas ontdekte ik ook wat mij dreef.

Begin gewoon bij het eerste verhaal. Ga puzzelen, onderzoeken en probeer Max te verslaan.

Laat je meenemen door de verhalen, zoals ze ook mij meenamen.

Erik Bastiaan - Net

Alle namen in dit boek zijn gefingeerd. Iedere overeenkomst met bestaande personen is louter toeval.

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Het dagboek	11
Het liefdesnest	42
Eerst zien dan geloven	58
Spreken is zilver, zwijgen is goud	65
Wie begrijpt 'het'	88
De ontdekking	108
De onvermiste	128
Het kerstkind	152
De vonk (epiloog)	175

*Hoe kan het dat de ene vonk dooft,
en de ander verandert in een vuurstorm.*

Het dagboek

Het is nog geen elf uur als ik het afgesproken punt begin te naderen. Gespannen kijk ik in het rond. Er is niemand te zien. Dat was te verwachten. Op maandagochtend is het namelijk nooit druk in de natuur en zo vroeg in het jaar zijn de boeren ook nog niet in het veld.

Op de hoofdweg blijf ik even staan en staar de landweg af. Er staat een plompe zwarte BMW-fourwheeldrive. Alsof je zulke wagens in Nederland nodig hebt. Een typisch geval van de auto als statussymbool of nog erger als afgod. Verder is er niets of niemand. Zelfs de wagen is leeg.

Iets verderop ligt de Oude Karstraat. Deze weg maakte deel uit van een veel langere route. Hierlangs werden vroeger met paard en wagen vaten met wijn vervoerd van Duitsland naar Maastricht en nog verder door naar België. Daar herinneren nu namen als Wijnstraat en Wijngracht nog aan. Die wegen maakten namelijk ook deel uit van die grensoverschrijdende route.

Tegenwoordig is er van dat roemrijke verleden niets meer over. De Oude Karstraat is nog slechts een smal wandelpad van een paar kilometer door een onbekend deel van het Limburgse heuvelland. Het raakte vergeten en een deel groeide zelfs dicht. Opeens werd het door een kleine groep mensen herontdekt. Zij begonnen anderen te interesseren en kregen de gemeente zover om het overwoekerde gedeelte te heropenen. Zo begon het onbekende verleden weer te leven.

De weg heeft zich door het eeuwen heen ingesleten in de vruchtbare lössgrond. Aan weerszijden groeit een houtwal. In het voorjaar is de bodem rijk bedekt met speenkruid, aronskelken en andere zeldzame bloemen. Ik wandel hier wel vaker langs. Dan ben ik op weg naar het Geuldal of maak gewoon een rondje. Maar dit is de eerste keer dat ik hier echt moet zijn.

Bij de splitsing blijf ik even stilstaan bij een kruisbeeld. Hier begint links de Oude Karstraat. Onlangs heeft men hier een nieuw kruis geplaatst. Het oude was door jarenlange verwaarlozing weggeroest.

Ik ben niet opgegroeid met deze typische Limburgse katholieke traditie. Dat heeft te maken met mijn Protestantse achtergrond. Toch blijf ik even stilstaan. Want is het wel wijs om door te lopen? Immers waarom wil iemand die ik niet ken mij, op deze

afgelegen weg, op maandagochtend, ontmoeten? Dat is toch verdacht?

Op hoop van zegen sla ik Oude Karstraat in op zoek naar mijn afspraak. Een oudere vrouw komt mij tegemoet. Ik zou toch een man ontmoeten? Naast haar loopt een bruinzwarte herdershond die argwanend naar mij kijkt. De vrouw en ik begroeten elkaar en we lopen door.

Na een bocht met overhangende struik kom ik bij de achterkant van een camping. Het terrein is nu nog leeg. De eerste gasten komen pas weer in april. Dus zijn er geen getuigen. Langs het pad is een poortje. Dat is de plek waar hij mij wilde ontmoeten. Zal ik doorlopen of kan ik nog terug?

‘Max van de Tichel?’, zegt opeens een man die verschuilt tussen de struiken staat.

‘Ja’, antwoord ik verbaast.

‘Ik ben Ger Colmont’, stelt hij zichzelf voor. Hij doet zijn handschoenen uit en geeft mij een hand. Vlug volg ik zijn voorbeeld. ‘Ik ben blij Max dat je bent gekomen. Ik mag toch Max zeggen?’

‘Tuurlijk.’ Ondertussen bekijk ik de man. Hij heeft wallen onder de ogen en ademt zwaar. Zijn kleding is afgedragen en zijn schoenen zijn niet gemaakt voor dit soort wandelpaden.

Toch zie je aan hem dat hij zijn gevoel voor stijl en karakter nog niet is kwijtgeraakt. Hij is diep gevallen maar hij is geen man van opgeven.

‘Vroeger als kind kwam ik hier vaak’, legt hij uit. ‘Mijn ouders hadden op deze camping een stacaravan. We woonden hier de hele zomer. De rest van het jaar zaten we met zijn allen op een klein flatje in het Schaesbergerveld.’ Hij stelt voor om te gaan lopen. Zo kunnen we warm blijven want de wind is nog koud.

‘Wat is er gebeurd?’, vraag ik.

‘Dat vraag ik mij ook af nu ik hier weer terug ben. Mijn ouders hadden het niet breed maar ze waren wel gelukkig. Ik zal je niet verder lastigvallen met mijn kindertijd, want die tijd komt niet meer terug. Na de mulo ben ik als jongste bediende begonnen bij de Pancratiusbank. Daar had ik mij opgewerkt tot senior kredietadviseur. Het was een fantastische tijd. Ik leefde in de financiële bubble. Geld stroomde binnen, ik was een man van aanzien en mijn leven was booming.

Toen kwam de crisis. Eerst verdampten mijn bonussen, daarna werd ik ontvriend en tenslotte geeft iedereen mij de schuld van hun misère.’

‘Wie is wie?’, vraag ik.

‘Ik ben betrokken geweest bij de financiering van wat grotere onroerendgoedtransacties.’

‘Ja en ...?’

‘Die mensen, hoe moet ik dat zeggen.’

‘Waren daar foute types bij betrokken?’

‘Integendeel, het waren allemaal keurig nette mensen. Alleen geld en vette winsten veranderen de psyché van mensen’, legt hij uit.

‘Over welke bedragen praten we eigenlijk?’

‘Een inleg vanaf €50.000,-.’

‘Bij zulke bedragen houden de financiële autoriteiten minder toezicht’, merk ik op.

‘Inderdaad, als je met zulke sommen geld kunt handelen gaat de wetgever ervan uit dat je een professional bent en voldoende kennis hebt.’

‘Was dat het geval?’

‘Die mensen wisten niet eens het verschil tussen een spaarrekening en een aandeel.’

‘Dan is het vragen om moeilijkheden.’

‘De meeste beleggers hadden blind al hun geld ingelegd. Of ze hadden zelfs hun hypotheek verhoogd. Die hebben nu helemaal niets meer. Of nog erger, ze staan op straat.’

‘En zij staan je nu naar het leven?’, vraag ik.

‘Ik weet niet van wie ik het meeste heb te vrezen.’

‘Je zei aan de telefoon dat er iemand was vermoord.’

‘De ouwe heer Honingmans hebben ze..., hoe moet je dat zeggen.’

‘Hij was oud’, vul ik in, ‘hartpatiënt en toen hebben ze het hele aftakelingsproces wat versneld. Waarom? Hij was toch de oud-directeur van de woningcorporatie Castellum? Wat heeft het één met het ander te doen?’

We naderen een geasfalteerde landweg die de Oude Karstraat haaks doorkruist. Prompt zwijgt hij en kijkt behoedzaam in het rond. Hij trekt zelfs zijn pet verder naar beneden alsof niemand hem mag zien.

We steken over en vervolgen onze weg. Dit gedeelte ligt wat dieper in de grond en heeft aan weerszijden steile hellingen. Daar hebben dassen hun holen in uitgegraven. Aan de verse grond voor de ingangen is te zien dat ze reeds zijn begonnen met de voorjaarsschoonmaak.

‘Ik zal je het uitleggen’, vervolgt hij. ‘Rond de eeuwwisseling ontstond door een hele serie fusies van kleine woningcorporaties, Castellum. Daaronder vallen een wirwar van bedrijfjes met woningen door heel Limburg. Door listig gekonkel wist de heer Honingmans zich op te werken tot directeur.

Door het rijk werd de corporatie gedwongen om een deel van de huurwoningen met korting door te verkopen aan de huurders. Dat onderdeel van de operatie verliep goed. Zo goed zelfs dat er een scheve verhouding ontstond tussen het aantal huurwoningen en huurflats.’

‘Dus moesten ze flats verkopen.’

‘Makelaar Landstra, een oude bekende van de heer Honingmans, zag er wel business in. Hij stelde voor om zo’n flat in zijn geheel met een flinke korting op te kopen. Daarna werden de losse appartementen tegen marktconforme prijzen doorverkocht. Op die manier kun je veel geld verdienen.

Om aan kapitaal te komen werd er een beleggingsfonds opgericht en de rest werd door de bank gefinancierd.’

‘En zo raakte jij erbij betrokken. Over hoeveel geld hebben we het?’, wil ik weten.

‘Over investeringen van een miljoen of wat. Het waren geen grote flats. Met opzet was gekozen voor kleinschaligheid. Dan loop je de minste kans dat het opvalt.’

‘Over hoeveel flats hebben we het?’

‘Hooguit één of twee per jaar.’

‘De makelaar kreeg van ieder verkocht appartement een percentage, zijn courtage’, ga ik verder.

‘Daarnaast beheerde hij, tegen een buitensporige vergoeding, de aangekochte flats. Dat verhaal stond reeds uitgebreid in de krant.’

‘Hoe zag het verdienmodel van de heer Honingmans eruit?’

‘Hij kreeg van de woningcorporatie vette bonussen vanwege de succesvolle privatisering.’

‘En tenslotte wat bleef er voor jou over?’

‘De bank verdiende goed aan de rente en afsluitprovisies op de leningen van het beleggingsfonds. Van die inkomsten werden mijn bonussen betaald.’

‘Over hoeveel hebben we het dan?’

‘Dat weet ik niet meer precies. Het heeft mij eigenlijk ook nooit zo geïnteresseerd. In ieder geval was het met mijn basissalaris erbij het minder dan een ton.’

‘Mijn arbeidsongeschiktheidsuitkering is ook minder dan een ton’, laat ik cynisch weten. ‘Kort samengevat was je gewoon een verkoper met een riante bonusregeling.’

‘Heel cru gezegd ja. Alleen in Heerlen betekent dit dat je niet het grote geld binnenharkt.’

‘Toen kwam de crisis en dat werd zowel het beleggingsfonds als de makelaar fataal.’

‘Dat is maar het halve verhaal. De appartementen waren inderdaad onverkoopbaar. Toch waren de huuropbrengsten hoog genoeg om quitte te spelen en Landstra makelaardij sloot de boekjaren ook af zonder verlies.’

‘Heeft het iets te maken met het overlijden van de heer Honingmans?’, gis ik verder.

‘Na zijn plotselinge dood werd zijn handgeschreven dagboek gevonden.’

‘Wat staat daarin?’

‘De geheime afspraken, de fictieve nota’s en hoe de winst werd verdeeld. Zelfs de bonusstaffel van mij stond erin.’

‘Waarom had Honingmans die informatie opgeschreven?’

‘Dat was zijn manier om overzicht te houden. Want dat vond hij heel belangrijk. Hij schreef ook al zijn afspraken nauwkeurig in zijn agenda.’

‘Wat staat er in die agenda’s?’

‘Die heeft hij vernietigd.’

‘Waarom heeft hij dan zijn dagboek wel bewaard?’

‘Daar staan natuurlijk ook zijn persoonlijke gedachten in.’

‘Heb jij dat dagboek gezien?’

‘Nee, ik wist niet eens dat het bestond.’

‘Hoe weet je dan van het bestaan?’

‘Niet lang na zijn dood kwam er opeens een accountant langs van De Nederlandse Bank. Die had informatie gekregen uit dat boek. Tot onze schrik stelde hij gedetailleerde vragen over de dubieuze

constructies, de leningen en mijn aandeel daarin. Zijn conclusies waren fataal.’

‘Toen stortte alles in elkaar.’

‘Het beleggingsfonds kwam in zwaar weer, de makelaar ging zelfs ten onder en de bank leed ernstige reputatieschade’, vult hij aan.

‘En het kostte jou je baan.’

‘Officieel werd ik ontslagen vanwege de economische crisis. Officieus werd mij te kennen gegeven dat in dat dagboek nog veel meer belastende informatie over mij staat.’

‘Wie heeft nog meer dat dagboek gelezen?’, vraag ik.

‘De kinderen van de heer Honingmans, de curator van de makelaar en zelfs de fiscus weten wat erin staat.’

We komen weer bij een verharde landweg die de Oude Karstraat doorkruist. Weer verbergt Ger zijn gezicht zoveel als mogelijk. Aan de overkant begint het derde en laatste gedeelte van de oude weg.

‘Hier ben ik nog nooit geweest’, laat hij weten.

‘Dit stuk was tot een paar jaar terug helemaal overwoekerd met bomen en doornstruiken. Aan het einde van dit gedeelte stopt het pad bij een geasfalteerde landweg.’

Zwijgend lopen we verder. ‘Wat wil je eigenlijk van mij?’, vraag ik opeens. ‘Moet ik de dood van de heer Honingmans onderzoeken?’

‘Dat gaat niet. Hij is reeds gecremeerd. Ik ben niet helemaal eerlijk geweest Max. Hij is niet vermoord. Met die suggestie hoopte ik je interesse te wekken. Ik betaal je wel. Maak je daarover niet druk. Veel spaargeld heb ik niet meer maar ik heb het ervoor over.’

Zwijgend blijven we stilstaan op een voormalig kruispunt. Dit gedeelte is zo diep ingesleten dat ik niet meer over de rand kan kijken. Rondom staan allemaal bomen en struiken. Dat geeft de plek een duistere uitstraling.

Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Probeert hij mij om te kopen of heeft hij een ander motief? Ger loopt inmiddels de doodlopende zijstraat in.

‘Ik overval je er natuurlijk mee’, verontschuldigt hij zich.

‘Je wilt dat dagboek hebben. Dat lijkt mij logisch. Alleen je dacht toch zeker niet dat ik het ging jatten?’

‘Ooh nee, je hoeft niets crimineels te doen. Je hebt gelijk dat ik interesse heb in dat dagboek. Alleen hoef ik het niet per se te hebben. Ik wil wel graag weten wie het heeft en waarom die er niets mee doet.’ Raadselachtig kijk ik hem aan.

‘Ik ben, samen met wat anderen, betrokken geraakt bij verdachte onroerend-goed transacties’, legt hij uit. ‘Maar zonder het originele dagboek kan justitie niets bewijzen. Dus wie dat boek heeft kan de anderen chanteren. Alleen de heer Honingmans is al meer dan een jaar dood en nog niemand heeft zich gemeld.’

‘Hoe weet je dat zo zeker dat justitie het dagboek niet heeft?’

‘Dan hadden ze de zaak rond en was ik al lang opgepakt. Zelfs de belastingdienst heeft haar claims ingetrokken wegens gebrek aan bewijs.’

‘Wat is dan het probleem?’

‘Ik kreeg zoveel angst dat ik niet meer kon slapen. Ik bleef piekeren, kreeg woedeaanvallen en ik begon te drinken. Uiteindelijk ben ik gevlucht.

Maar nu vecht ik terug. Ik ga de confrontatie aan. De andere smeerlappen willen mij overal voor laten opdraaien. Nou, ik laat ze eens weten wie ik ben.

Het enige wat ik nog moet weten, is waarom het dagboek verborgen blijft. Wat wist de heer Honingmans nog meer? Nog meer dubieuze transacties, chantage of zijn er nog ernstiger zaken geweest?’

‘Het wordt een echt mysterie. Daar houd ik wel van.’

‘Ik wist wel dat jij interesse had. Vanavond mail ik je alle informatie die ik heb.’ Op dat moment gaat zijn telefoon. Hij verontschuldigt zich en neemt het gesprek aan.

‘Jij bent het’, zegt hij verbaasd. Aan het gezicht van Ger te zien, wordt hij dreigend toegesproken. Toch reageert hij heel laconiek.

‘Ik heb jou lang niet meer gesproken ... hoe gaat het?... ja, ik ben ondergedoken.’ Hij gaat glimlachend op zijn tenen staan om over de rand te kunnen kijken. Dan verandert zijn stem. ‘Ik kom terug...daar ben ik niet meer bang voor.... ik heb Max ingehuurd... reken maar dat hij het mysterie van het dagboek oplost.’

Lachend stopt hij zijn telefoon weer in zijn zak. ‘Dan heb je mij toch te vroeg afgeschreven’, zegt hij tegen zichzelf.

Nog voor ik iets kan vragen, gaat hij op een hele andere toon verder.

‘Max, is dit ook een weg geweest?’ Hij wijst naar de dichtgegroeide holle weg.

‘Dat was ooit een zijweg van de Oude Karstraat. Die weg liep naar beneden en kwam uit in Voerendaal.’

‘Zo zie je maar dat het verleden altijd z’n sporen nalaat’, mijmert hij filosofisch. ‘Dat soort sporen moet je nu terug volgen om achter de waarheid van het dagboek te komen.’ Hij loopt weg van het kruispunt en vervolgt de Oude Karstraat. Met zijn handen maakt hij duidelijk dat de ooit belangrijke verbindingsweg nu niet meer dan een smal wandelpad is. Misschien slaat dat ook wel op zijn leven. Ooit was hij een groot man. Nu is hij klein en zo kwetsbaar dat hij moet oppassen om niet vertrappt te worden.

Zonder na te denken ga ik hem achterna. Aan het einde van het pad komen we uit bij een geasfalteerde landweg. Hij stopt bij de laatste struiken en trekt zijn pet weer naar beneden. Weemoedig bekijkt hij het Limburgse heuvelland.

De winterzon wordt stilaan krachtiger. De wind is nog koud en de natuur is nog in slaap. Slechts een enkele vogel doorbreekt met zijn gezang de stilte. De nieuwe lente komt eraan. Hij weet dat zijn tijd spoedig zal komen.

‘Max’, zegt hij terwijl hij mij een hand geeft. ‘Bedankt voor het komen. Ik zal je straks alles doormailen en dan kun jij aan de slag met het mysterie van dat dagboek. De oplossing zal je verrassen.’

We nemen afscheid en ik loop richting de asfaltweg terwijl Ger mij achter de laatste struiken nakijkt. Als ik mij omdraai zie ik hem over het pad teruglopen en verdwijnen tussen de begroeiing. Met een stevige pas loop ik de weg af. Door het slenteren met Ger ben ik flink afgekoeld. De kou is zelfs door mijn handschoenen heen gekropen. Vlak voor een scherpe bocht is een verkeersbord omvergereden. Ironischerwijs waarschuwt het juist voor deze gevaarlijke bocht.

Hoeveel waarschuwingen hebben Ger en zijn kompanen niet gehad dat ze op de verkeerde weg zaten? Talrijk, denk ik spottend. Iets verderop vergaat mij het lachen. Daar staat in de berm een kruis. Hier reed een aantal jaren geleden een motorrijder van de weg af. Ik ken hem niet. Maar als ik lees dat hij ook is geboren in 1968 dan raakt mij dat wel.

Al lopend denk ik terug aan het gesprek met Ger. Ik weet niet wat ik van die man moet denken. Wat mij wel opvalt is dat hij zijn leven in economische termen beschrijft. Zijn leven was booming. Nu is hij afgeschreven en opvallend genoeg zei hij meerdere malen dat hij niet de man van het grote geld is.

Hij wist het gesprek een positief einde te geven. Dat is zo'n een typische aanpak van een verkoper. Wat dat betreft vraag ik mij meer af wat hij mij niet heeft gezegd.

Waarom is Ger, bijvoorbeeld, alleen maar geïnteresseerd in wie het dagboek heeft en niet wat erin staat? Je zou haast denken dat hij het boek reeds heeft gelezen.

Dan is er nog iets raars. Waarom schrijft iemand überhaupt een dagboek met de hand. Natuurlijk de heer Honingmans is opgegroeid in een tijd dat je dat nog zo deed. Maar hij wist toch ook wel dat zo'n boek hem en zijn familie in gevaar kon brengen? Een handgeschreven verklaring staat immers gelijk aan een bekentenis.

Dan was er nog dat telefoongesprek dat Ger zojuist had. Waarom bleef hij zo laconiek? De beller heeft gedreigd met het dagboek. Dan heeft die andere dus het boek in handen. Maar waarom dreigt die er alleen maar mee? Waarom is Ger opeens niet meer bang voor de waarheid? En waarom is hij er zo zeker van dat ik het mysterie kan oplossen?

Vragen, vragen en nog eens vragen. Ik ben benieuwd wat Ger mij zal doormailen.

De volgende dag bel ik al vroeg aan bij het voormalige kantoor van Landstra makelaardij. Tot mijn verrassing maakt de curator zelf de deur open. Ik ken hem nog van een vorige zaak. Die heb ik toen succesvol voor hem opgelost. Daar is hij mij nu nog ontzettend dankbaar voor.

‘Max, wat geweldig om jou weer eens te ontmoeten’, zegt de curator. ‘Je ziet ik ben tijdelijk met mijn mensen in dit kantoor gaan zitten. Misschien blijven we hier wel.’ Enthousiast leidt hij mij rond in zijn nieuwe onderkomen. Na de rondtoer neemt hij mij mee naar de directiekamer. Hier zat de heer Landstra. Zoals gebruikelijk heeft de curator het portret van de vorige directeur reeds van de muur gehaald. Het ligt nu op een lage kast.

‘Hij kan het krijgen als hij langs komt’, laat hij weten. ‘Dan kan die meteen nog een paar vragen beantwoorden.’

‘Voor wat, hoort wat. Zo ken ik je weer.’

‘Max zo gaat het in het leven. Althans in de wereld waarin ik leef.’

Een jongeman komt binnen met de koffie.

‘Dat is nu Max’, zegt de curator tegen de jongen. ‘Zo ziet hij er in levenden lijve uit. Vergis je niet in hem. Hij is nog intelligenter dan jij bent.’ De jongen krijgt een kleur en weet niet meer wat hij moet zeggen.

‘Dat is een bewonderaar van jou’, laat hij mij weten als de jongen weer buiten is. ‘Jij gelooft het niet. Maar Max jij hebt een reputatie hoog te houden. Dat zal je wel merken. Want Ger heeft ons gisteravond allemaal een sms’je verstuurd. Volgens hem ga jij het mysterie van het dagboek oplossen.

Het gonst al van de geruchten. Vandaar dat ik je zo vroeg belde. Dus...zeg het maar.’

‘Voor alle duidelijkheid wie is ons?’, vraag ik.

‘Dat zijn: de schoondochter en kleinzoon van de heer Honingmans. Blijf uit de buurt van die jongen. Want die is...hoe moet ik dat zeggen, pas op met hem. De Pancratiusbank, bij hen kun je het best meteen een factuur in rekening brengen. Dan nemen ze je serieuzer. Landstra, die laatste heb ik niet rechtstreeks gesproken, helaas. Dan hebben we Hein Brouwersz, de woordvoerder van de gedupeerde beleggers. Die heeft vroeger een café gehad en dat kun je aan hem horen. De ex van Ger Colmont, dat is een hele sympathieke vrouw. Alleen is ze wat in de war. En dan hebben we nog jouw vriend inspecteur Sjeng Rademackers. Zo mag ik hem toch wel noemen?’

‘Waarom heeft Ger jullie allemaal een berichtje gestuurd?’

‘Omdat wij allemaal geïnteresseerd zijn in dat dagboek. Wat heeft hij jou daarover verteld?’

‘Niet veel’, zeg ik nadenkend. ‘Hij zou mij gisteravond al zijn informatie doorsturen. Maar ik heb niets ontvangen.’

‘Ook niet dat sms’je?’

‘Zelfs dat niet. Vandaar dat ik niet begrijp wat er aan de hand is.’

‘Als jij het niet weet, wie dan nog wel?’

‘Ik heb een paar aanknopingspunten’, bluff ik. ‘Wat ik graag van jou zou willen weten is hoe Landstra, de makelaar, betrokken is geraakt in deze affaire.’